

«Είσαι να αλλάξουμε τον κόσμο;»

Γεννιούνται συνεχώς σπουδαίες ιστορίες. Ιστορίες που θέλουν να ακουστούν, να διαβαστούν να ταξιδέψουν, να γίνουν εικόνες, να μπουν σε ράφια, να σκονιστούν, να τσαλακωθούν, να λερωθούν από χέρια παιδικά, να βραχούν από δάκρυα μοναχικών ψυχών. Οι ιστορίες γεννιούνται από ψυχές ελεύθερες και με τις λέξεις τους φτιάχνουν ακόμη πιο ελεύθερες ψυχές.

Θα την πάρουμε την κόκκινη κλωστή των ιστοριών και θα πλέξουμε την κουβέρτα της παρηγοριάς στους δύσκολους καιρούς που βιώνουμε. Θα την κάνουμε μαγικό χαλί για να πετάξουμε μαζί πάνω από τα σύννεφα.

Πιστεύουμε στη δύναμη των ιστοριών να αλλάζουν τον άνθρωπο και τον κόσμο: Διαβάζω γιατί αλλάζω και αλλάζω γιατί διαβάζω. Το σίγουρο είναι πως με τη δύναμη των ιστοριών ζούμε καλύτερα. Καλύτερα και από τους ήρωες που ζήσανε καλά. Αγαπούμε τη λογοτεχνία, αγαπούμε τα βιβλία, πεινούμε για λέξεις και θέλουμε να γίνει το βιβλίο κομμάτι της ζωής του καθενός μας

Στην επιχείρηση «Αλλαγή του Κόσμου ΤΩΡΑ», στην οποία απόψε σας κάνω όλους εσάς συνένοχους, με τη δύναμη των ιστοριών θα τα καταφέρουμε. Γιατί θα αναπτύξουμε την **Κοινωνική μας Φαντασία**. Την ικανότητα να μπαίνουμε στη θέση του απέναντί και του δίπλα μας. Να νιώθουμε αυτά που νιώθουν. Να ζούμε αυτά που ζουν. Μέσα από τη λογοτεχνία και την ταύτισή μας με τους ήρωες είναι που το πετυχαίνουμε αφού διαβάζοντας ζούμε περισσότερες, πολύ περισσότερες από μια ζωές. Την ίδια ώρα, να επιχειρούμε πρέπει, να δούμε με τη φαντασία μας έναν κόσμο καλύτερο, δικαιότερο, πιο συμπεριληπτικό, με σεβασμό και αποδοχή, να δοκιμάζουμε να τον φτιάξουμε και να ενεργοποιούμαστε ως φορείς αλλαγής.

Αυτός είναι ο κόσμος που περιγράφει η παιδική /νεανική λογοτεχνία. Ένας κόσμος φωτεινός, αφού ακόμη και όταν μιλά για «δύσκολα» θέματα, ακόμη και αν παρουσιάζει φόβους/πολέμους/ αγωνίες/κακοποίηση/βία, το δίκαιο τέλος του παραμυθιού και η επικράτηση του καλού ανακουφίζει και προσφέρει την παραμυθία. Την παρηγοριά.

Εκείνο που δεν έχουν συνειδητοποιήσει, ευτυχώς, όσοι έχουν εξουσία, είναι τη δύναμη των ιστοριών. Δεν κατάλαβαν πως οι λέξεις και οι εικόνες έχουν πολλές και ανατρεπτικές, πολλές φορές απρόβλεπτες αναγνώσεις. Κανείς δεν μπορεί να ελέγξει ποιο βιβλίο, ποιες λέξεις, ποιες εικόνες θα γλιστρήσουν στην τσάντα του μαθητή, στα χέρια της πωλήτριας, στο κομοδίνο του αστυνομικού, στον χαρτοφύλακα του επιχειρηματία, στο γεμάτο φακέλους υποθέσεων γραφείο του δικαστή. Και το κυριότερο; Δεν έχουν ιδέα για τις «παρενέργειες» που προκαλούνται κάθε φορά που ένα κείμενο εισβάλλει στο μυαλό και στη ψυχή του αναγνώστη. Γιατί οι

αναγνώστες, υποψιασμένοι πλέον, δεν ομολογούν την ανάταση ψυχής, το άνοιγμα των οριζώντων, την ανατροπή των όσων μέχρι τότε πίστευαν.

Μεγάλος «κίνδυνος» τα βιβλία, δεν είναι τυχαίο που τα καίγανε σε περιόδους ανελευθερίας. Δεν υπολογίζουν την πραγματική δύναμη των ιστοριών. Δεν υποψιάζονται ακόμη πόσο ανεξέλεγκτα μπορεί να είναι τα βιβλία και η επίδρασή τους. Πόσο μπορείς να αλλάξεις διαβάζοντας. Αν το ήξεραν θα τα έκαιγαν στη φωτιά. Ευτυχώς, ευτυχώς αλήθεια, όλοι αυτοί δεν διαβάζουν λογοτεχνία ποτέ!

Ναι, τον κόσμο τελικά δεν τον αλλάζουν οι πολιτικοί αλλά οι ποιητές. Οι ποιητές και οι συγγραφείς που με τις λέξεις τους τον αναδομούν τον κόσμο από την αρχή. Γιατί το διάβασμα είναι ελευθερία! Κόντρα σε όλους τους πολέμους των όποιων εμπλεκόμενων συμφερόντων. Κόντρα σε όλους τους βομβαρδισμούς. Τα βιβλία είναι το σπίτι που μας στερούν.

Ένα τέτοιο σπίτι μας χάρισε με το βιβλίο της **Ο παππούς μου είναι από την Κυθρέα** η Χρυσόθεμις Παπακωνσταντίνου. Οι λέξεις της συνάντησαν τις υπέροχες εικόνες της Χριστίνας Καρεκλά. Λέξεις και εικόνες έφτιαξαν για όλους τους μικρούς και μεγάλους αναγνώστες ένα σπίτι. Ένα σπίτι γεμάτο μυρωδιές και χρώματα και αρώματα που ξυπνά τις μνήμες, αγγίζει την ψυχή και ζωντανεύει όλα εκείνα που στερηθήκαμε με την εισβολή του 1974. Βρήκαν το κλειδί και άνοιξαν την ντουλάπα ενός παρελθόντος που είναι γεμάτο φως, όπως γράφει η Kate Atkinson και καταγράφεται στο εσώφυλλο,

γιατί ο χρόνος που περνά δεν είναι παρά ο γρήγορος ίσκιος των πουλιών και ανοίξαμε όλοι εμείς τα μάτια στις εικόνες του κατά τον Ελύτη

και σίγουρα σκαρφαλώσαμε τις λέξεις σαν σε μια ανεμόσκαλα όπως εύστοχα επισημαίνει ο Σεφέρης.

Αν αφήσουμε τη ψυχή μας να ταξιδέψει στις γειτονιές του τότε

Τη σκέψη μας να περπατήσει στις ιστορίας τα δύσβατα τα μονοπάτια

Τότε που η γη ήταν σπαρμένη με κατακόκκινα σαν αίμα λουλούδια

Τότε που το καλοκαίρι μύριζε φωτιά και θάνατο

Τότε που ο τρόμος φώλιαζε στο νου και στη ψυχή μας

Τότε που κάποιοι πιο γενναίοι τόλμησαν

Με όπλα το καθαρό τους βλέμμα

Το πάθος τους για λευτεριά

Την αγάπη τους για την αλήθεια

Κάπου εκεί θα συναντήσουμε τις ρίζες μας

Κάπου εκεί...

σε ένα ραντεβού με την ιστορία
θα ανακαλύψουμε ξανά τα πραγματικά σημαντικά
τα πιο πολύτιμά μας
τις ρίζες και την ταυτότητά μας
και όταν μάθουμε ποιοι είμαστε
θα μπορέσουμε με τα φτερά μας να διεκδικήσουμε ένα καλύτερο αύριο
μια πατρίδα λεύτερη και ειρηνική
και τότε η Κυθρέα με τον κεφαλόβρυσό της
θα σταματήσει να είναι μνήμη αγαπημένη και θα γίνει
το τώρα μας ξανά

Γιατί η Αριάδνη ξέρει πως ο Παππούς της δεν γεννήθηκε στη πόλη όπου
ζει σήμερα.

Πολλοί από τη γενιά μας δεν γεννήθηκαν στη πόλη όπου ζούμε σήμερα.

Πολλοί από τους παππούδες και τις γιαγιάδες μας πέθαναν με την
πράκτωση μια μέρα να θαφτούν στα χώματα της πόλης της καρδιάς τους.

Ζωντανεύει τις μνήμες με τις μυρωδιές του ο ξυλόφουρνος, το κυνήγι των
καβουριών, οι μεταξοσκώληκες και οι καταπράσινες συκαμιές. Οι
λεμονιές και οι ελιές. Ο κεφαλόβρυσος. Ο πόλεμος, ο φόβος, ο θάνατος,
η προσφυγιά. Αλλά κυρίως και πάνω από όλα η δύναμη των αναμνήσεων,
των αφηγήσεων, να κρατούν ζωντανό εκείνο που μας πήραν και να
φλογίζουν τις καρδιές μας με την ελπίδα της απελευθέρωσης και της
επιστροφής στον τόπο της καρδιάς μας.

Κάθε εικόνα και ένας πολύτιμος πίνακας. Ένα ταξίδι στο τότε. Ζωντανεύει
όλα όσα χάσαμε. Πολύτιμα εικαστικά στολίδια που ταιριάζουν
αριστοτεχνικά με τις λέξεις και την πλοκή.

Με την έκδοση του βιβλίου, το οποίο ευχόμαστε να είναι καλοτάξιδιο
αλλάζει και η δική μας η ζωή αφού αναπόφευκτα αναστοχαζόμαστε και
επαναξιολογούμε για να ξαναφιλάσουμε τα πραγματικά σημαντικά.

Καλοτάξιδιο να είναι το βιβλίο. Είμαι περήφανη σαν πρόεδρος του ΚΣΠΝΒ
που ένα υπέροχο βιβλίο μνήμης μπήκε με αξιώσεις στον κατάλογο των
σπουδαιών βιβλίων της Κυπριακής παιδικής Λογοτεχνίας. Γιατί όπως είπε
και ο σπουδαίος Μόντης. Λίγοι μας ξέρουν, λίγοι μας διαβάζουν,
αντισταθμίζει όμως που γράφουμε ελληνικά.